

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. április 3.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR HORDOZZA AZ Ő GYERMEKÉT

Énekek: 8,1. 4.; 275; 483,1-2.; 167

Lekció: 5Mózes 1,19-28

Alapige: 5Mózes 1,29-33

Akkor azt mondtam néktek: Ne rettegjetek és ne féljetek azoktól; az Úr, a ti Istenetek, aki előttetek megy, ő hadakozik ti érettetek mind aszerint, amint cselekedett veletek Égyiptomban a ti szemeitek előtt; és a pusztában, ahol láttad, hogy úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, amiképpen hordozza az ember az ő fiát, mind az egész úton, amelyen jártatok, míg jutátok e helyre. Mindazáltal nem hittetek az Úrnak, a ti Isteneteknek. Aki előttetek járt az úton, hogy helyet szemeljen ki néktek, ahol táborozzatok, éjjel tűzben, hogy megmutassa néktek az utat, amelyen járjatok, és felhőben nappal.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az a dicsőítés, isteni magasztalás, ami az örökkévalóság kiteljesedett állapotában hangozhat majd a mi szánkából is az új ég és az új föld dicsőségében, ami a mi reménységünk, az örökségünk, tökéletes lesz, minden bűntől és bajtól mentes. De olyan nagy kiváltság, Urunk, hogy mégis ebben a világban néha talán bűnös voltunk ellenére is hangozhat már most is az imádat és a hódolat teneked. Urunk, az élet istentiszteletében, a mindennapokban is ezt tehetjük az

elmúlt héten – olyan nagy kincs ez –, de a gyülekezet közösségében még inkább.

Köszönjük, hogy a feltámadás emléknapja számunkra a hét első napja, az Úr napja. Köszönjük, hogy nagyhét után ezen az úrnapján is láthatunk téged felségesnek. És köszönjük, hogy láthatjuk Jézus Krisztust a mi Megtartónknak. Tudod, Urunk, hogy szükségünk van rá.

Most is van mit eléd hozni: szabadíts meg minden bűntehertől, kétségességedtől, hitetlenségtől. Olyan fájó azt látni, ahogy az ószövetségi néped sem volt tökéletes, de te mégis megtartottad őket is. Mi elméletben tudjuk, hogy minket is megtartasz, de segíts, hogy ez ne csak elmélet legyen, hanem a szívünket betöltő öröm, békesség.

Kegyelmedet kérjük azokra a testvéreinkre, akik bármi miatt most nincsenek itt közöttünk, velünk együtt. Kérünk arra, őket is kísérje szereteted, ha betegek, az elég kegyelem.

És kérünk arra, Urunk, Szentlelked által ma is azt mond nekünk, amire nekünk van szükségünk. Elsősorban azért, hogy lássunk téged, másodsorban azért is, hogy lássuk magunkat úgy, ahogy te. Jézus érdeméért, Atyánk.

Amen.

Remélem, észrevettétek, hogy a mostani istentisztelet előtt is, ahogy ide érkeztünk a templomba – és ez jellemezte a 8 órai istentisztelet elejét is –, több kisgyermekkel is lehetett találkozni, kisgyermekét hozó édesanyával vagy édesapával, családtagokkal. Az Úr kegyelme, hogy nagyon szaporodik a pasaréti gyülekezet létszámban is, nem csak hitben, valamint várjuk is a babák születését. Vannak nagyobb gyermekek is, de akiket még kezében tart az édesapa vagy édesanya – bár inkább az édesapa, mert ott már még nagyobb erőre van szükség – és többször megtörtént, amikor nálamnál jóval magasabb édesapa tartotta a kezében, és én úgy humorosan megjegyeztem, hogy most még Tibor bácsinál is magasabb vagy és ő büszkén vállalta, hogy ez így van. Ott az apa ölében, kezében minden más perspektívában látható. Előtte lehet, hogy én vagyok a legkisebb, de ha engem is édesapa fölvelt, akkor biztos kezekben vagyok és onnan az apai kézből tényleg egészen másképp néz ki a világ.

Nagyon érdekes a kép. Mózes 5. könyve, amelynek az egyik, talán a legfontosabb témája, teológiai témája vagy bibliai témája Isten szeretete népe iránt, Isten és a népe szeretetközössége sokféle formában kijelentve, ugyanakkor a törvény, illetve ennek a könyvnek a jelentése is ez, hogy törvény megismétlése, megerősítése, másolata, újra elmond sok mindent Mózesen keresztül az Úr az ő népének, ami fontos, a fiak és az unokák

nemzedékének. De nem véletlen a kép. Isten itt, ezen a helyen úgy mutatja be magát a népének mint az ember, aki kezében hordozza a fiát. Személyesen is és mint közösségként is, az akkori hívőket és az akkori Isten népét is.

Hallottuk a bibliai köszöntés igéjében az istentiszteletünk legelején, hogy van, amikor Istenre vonatkozóan a lelki perspektíva a madártávlat – sasszárnyon hordoz az Úr, akik az Úrban bíznak, szárnyra kelnek mint a saskeselyűk –, itt viszont a téma miatt még személyesebben, hogy még jobban érthesse a mindenkori Isten népe is, milyen az Úr.

És olyan jó lenne, hogyha csak pozitívumokról lehetne beszélni, de az a szomorú tény, hogy ez a gyönyörű szép kép Istenre vonatkozóan meg ránk vonatkozóan mégis csak egy nagyon negatív jelentésű, üzenetű szövegkörnyezetben szerepel. Hallottuk is, arra a történetre utal vissza Mózes, amikor az apák nem akartak bemenni hitetlenség miatt és tudjuk, hogy nem is mentek be. Az apák nemzedéke hitetlen volt, egyáltalán nem ideális tehát az Isten népe állapota. És vajon a fiak az apáikat követik vagy ők majd bemennek? Mi persze utána vagyunk az eseményeknek, de itt még előtte voltak. Vajon milyen lesz a fiak nemzedéke? Ők bíznak majd? És hallottuk, sajnós a 32. versben, ez a fiakra is vonatkozott: mindazonáltal nem hittetek az Úrnak, a ti Isteneteknek.

Ez a kép tehát, amiről itt Isten önmagáról beszél a kijelentésben, beszél az Úr személyének a nagyságáról, kegyelmes voltáról, mennyire szeret, de beszél arról is – és ez lesz majd az első üzenet –, hogy milyen az Úr népe, amikor nem bízik, nem mutatkozik egyáltalán olyan népnek mint aki az Isten gyermeke lenne, az Úr fia, miért is van ez, de aztán látjuk, hogy milyen az Úr és hogyan is bízhat mégis csak az Úr népe, amikor még a reménység, a jövő reménysége szempontjából is tudja, hogy ki az ő Istene.

„Amiképpen hordozza az ember az ő fiát.” Csakhogy a fia a képben az apák nemzedéke és a fiak nemzedéke Mózes idejében. Megtudtuk a könyv elejéről, hogy a négy évtizedes pusztai vándorlásnak végén vagyunk, Mózes utolsó szavai is ezek a kijelentések mindenképpen és nagyon fontos, hogy gyakorlatilag a negyvenedik esztendő 11. hónapjában kezdte az Úr megszólítani a népet – ez kiderül – és látszik itt az 1. részben is már, hogy Mózes emlékezteti a fiakat, hogy az Úr kegyelme abban is látszott, hogy mennyire megsokasodtatok, megsokasodtunk, annyira sokan lettek, hogy kellett vezetőket választani Mózes segítőiként is, és utána rögtön a kádes barneai történet, amikor a kémek elmennek és azután mégsem megy be az apák nemzedéke. Van áldás is, de van hitetlenség is az Isten népe életében.

Nagyon beszédes lett nekem az a tény, hogy amikor halljuk, hogy a kémek híradása képpen jó hírt hoznak a földről, rögtön utána a 27. versben ez hallható: „És zúgolódtatok a ti sátoraitokban, és azt mondtátok: mivelhogy gyűlöl minket az Úr, azért hozott ki minket Égyiptom földéből, hogy adjon minket az Emoreus kezébe, és elpusztítson minket.” Majd csak ezután van itt a leírásban az, hogy a félelmük volt a háttérben, féltek az ellenségtől, az Anák fiaitól, de itt az emlékeztetésben Mózes a fiakat úgy akarja emlékeztetni, hogy mi volt mindezek háta mögött mégis csak a háttérben, hogy hogy gondolkoztak az Úrról.

És ez valami rettenetes, ha hallottuk. Az egész könyv témája: szeret az Úr. Itt meg mit mondanak? Gyűlöl az Úr bennünket. Nem hitetlenek, pogányok, akiknek semmi közük az Úrhoz, hanem az Úr népe. És ezt mondja, ezt érzi, az Úr gyűlöl minket, gyűlöl engem. Azt mondják, hogy azért hozott ki, hogy az emoreusok kezébe adjon. Hallottuk a felolvasásban is és többször is mondta Isten pontosan az ellenkezőjét, azért hozlak ki Egyiptomból, hogy aztán majd az emoreusokat a te kezébe adjam. És a harmadik, az is szomorú: azért hozta ki őket, hogy aztán vigye őket az ígéret földjére, hogy életet, örök életet adjon nekik – az ígéret földje fizikai valósága lelki módon is bátorítás, reménység – és ők meg azt mondják, hogy azért hozott ki, hogy elpusztítson. Gyűlöl Isten, az ellenség kezébe akar adni, el akar pusztítani.

Minden, ami történik körülöttünk, ezért van. Hogy mehetnénk föl harcolni? Hát nem csoda, hogy ha Isten ilyen számukra, magukat pedig egy ilyen Isten népeként értékelik, akkor az ellenség hihetetlen nagy. Még ha törpék lettek volna az Anák fiai, pedig óriások voltak, de ha törpék lettek volna, akkor is nagyobbaknak látták volna, hiszen teljesen maguk alatt voltak. Egyáltalán nem hittek. Ez a negatív jellemző van itt a történet, az igei üzenet fényében.

S az az elszomorító – még mindig negatívát kell mondani –, hogy kiderül, hogy sajnos a fiak is ilyenek. Elméletben persze tudjuk, hogy a bűneset óta a gyermekeink, unokáink nem csak a jó tulajdonságainkat öröklik, hanem – a társunktól? – a rosszat is. Vagy talán a miénkből is? Azt már nehéz eldönteni, mikor a rossz tulajdonság a kérdés, de ugye látjuk rajtuk, hogy nem csak jó tulajdonságokat örököltek. És hogyha az apák úgy viselkedtek évtizedeken át, hát megszokják a gyerekek is, hogy épp most nincs víz, akkor nem imádkozunk az Úrhoz, hanem elkezdünk panaszkodni, vádolni az Urat. Nem tudunk várni az Úr ígérete beteljesedésére, kapkodás van. Nem akarok sorolni több negatívumot, bárcsak azt mondhatnám, hogy nem ismerjük ezt a helyzetet, de ha ismerjük, tudjuk, hogy a gyerekek, unokák megtanulják, mert a szívükben őben-

nők is ott van a hitetlenségre való vágy, hogy milyen az, amikor hitetlen édesapa vagy édesanya, nem tud bízni, pedig nagyon nagy hívő, csak most éppen nem bízik.

És ha egy egész nép ilyen, egy egész közösség, az katasztrófa. A fiak sem hisznek. Csak arra a történetre emlékeztetek, ami nem sokkal ez előtt történt a Mózes 4. könyve 21. részében, amikor Isten kígyókat bocsátott a népre. Emlékszünk-e, hogy mi is volt az oka, hogy kígyók jöttek? Az isteni védelem alól kikerült a nép és jöttek a mérgeskígyók és sokan meghaltak? Ott volt ez a helyzet, hogy a nép ezt mondta Istennek: „nincs kenyér, víz sincsen és e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk”. A hitvány eledel az a manna, amit az Úr adott nekik kenyér gyanánt. „Nincs kenyér, víz sincs és e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk.” Ez már a fiak nemzedéke többsége. Néhányan az apák nemzedékéből még éltek, de a fiak ilyenek. Hitetlenek.

Milyen az, amikor az Úr népe nem tud bízni az Úrban, hitetlen? Akkor az Urat egyáltalán nem annak látja, aki és akinek ő kijelenti magát. Gyűlöl, pusztítani akar, az ellenség kezébe adni. Nem győzelmet akar adni nekem, hanem pusztuljak. És itt használja, egy ilyen szövegkörnyezetben ezt a képet az Úr magára. Ez már önmagában így érzékelteti, hogy a negatív elkezd változni.

Szeretném aláhúzni, hogy a Mózes 4. könyve 13-14. részeiben, ahol ez a kémek története le van írva, ott nem szerepel a kijelentésben ez a kép. Ennek a képnek a leírása itt jött elő, amikor a fiaknak beszél Mózes az apáikról és hát persze róluk is.

Itt akarja használni ezt a gyönyörű képet, hogy mint az ember hordozza az ő fiát. Ilyen az Úr. Mert lehet, hogy a nép úgy gondolkodik ahogy, olyannak érzi Istenét ahogy, ez azon nem tud változtatni, hogy viszont Isten az, aki nekünk kijelentette magát. Az Úr nem olyan soha, amilyennek mi esetleg képzeljük ige nélkül. Ő mindig olyan, amilyennek kijelentette magát.

Olyan bátorító nekem, hogy nagyhét után vagyunk és nagyhéten rengetegszer hangzott el az Isten szeretetének a valósága az Úr Jézusban. Azért a János 1. levele 4. részéből ezt a két verset felolvasom, hogy halljuk újra: „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” Van, amikor nem is szeretjük az Urat talán, de nem abban van a szeretet, nem ez a kérdés, hanem az igazán döntő, hogy ő hogy: és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul.

Ezt a képet akarja kiemelni Mózes idejében. Az az egyszülött Fiú, az Úr Jézus, akit a mennyei Atya kezében hordoz, mert ő az egyszülött Fiú, ugyanezt az élményt, ezt a valóságot, lelki igazságot élheti át minden egyes hívő ember, de mint közösség is. Mint Jézust is, téged is, minket is kezében hordoz az Isten, mint az apa a fiát. Bárcsak ezt mernénk mindig hinni! De hát a fiak se tudták hinni – úgy tűnik – akkor és ott. Akkor nem fognak bemenni az ígéret földjére? Akkor őnekik is az mondja Isten, hogy na majd akkor még 40 év? Az azért szörnyű lett volna.

Mivel utána vagyunk az eseményeknek, a 'mi lett volna ha' teljesen fölösleges, de szeretném jelezni, hogy látszik az ígében, hogy Isten a hitetlenkedő fiakat hogyan tudja mégis csak más formában használni és hogyan tudnak ők engedelmeskedni, hinni? Hogy szólt nekik az ige. „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” Mit tesz az az édesapa vagy édesanya, aki a gyermekével már nem tud semmit tenni és bajban van? Hát fölveszi. Lehet, hogy már tizenéves, de föl kell vennem. Így tudom neki jelezni, hogy én viszont az vagyok aki, te pedig a gyermekem vagy.

Székelyföldről származik az egyik kedves pasaréti testvérünk, akit én szoktam látogatni az idősek otthonában úrvacsorával, gyakorlatilag majdnem minden hónapban, én tőle hallottam leggyakrabban ezt, hogy fiam. De ezt lányokra is mondta. Mert a fiam szó a magyarban is, régi magyar kifejezésben az sokakat érint. Ezért fontos nekem, hogy milyen az Úr? Aki azt mondja az övéinek, hogy fiam. Benne van, hogy kihez tartoztok és ő ezt jelenti ki a fiaknak is.

Az a kérdés, hogy én ki vagyok a ti számotokra. És így a negatív szövegkörnyezet megint pozitívvá kezd változni az üzenet szempontjából, mert azért mehetnek be a fiak Kánaán földjére, mert az apák nem mentek be. Isten tehát az apák gonoszságából is a végén mégis csak áldást hozott ki, mert a fiaik viszont bementek, bevitte őket. És ha emlékszünk, a folytatásban, ha olvastam volna, Isten esküvel mondta ki, esküvel ígerte meg, hogy az apák nemzedéke nem fog bemenni az ígéret földjére. Az apáikra nézve negatív az isteni eskü, de az atyáikra nézve nagyon is pozitív, azért mentek be. Még az édesapák, nagyapák nemzedékének a bűne ellenére is órájuk is úgy tekinthettek, hogy azért őket is mégis csak az Úr hordozza.

Az fenyítő ítélet volt, hogy nem mehetek be az ígéret földjére, és ugye tudjuk, hogy maga Mózes sem mehetett be. Isten komolyan veszi az ő népe bűnét is és vannak következményei. Fizikai módon nem mehetek be az ígéret földjére. De az apákra sem szabad úgy tekinteni, hogy közben nem nézzük, hogy az atyákra mit is mondott Isten, az atyáink-

ra? És az atyáinkhoz tartoznak az apáink is. És látszik az Úr szeretete, kegyelme. Megtartotta az apáinkat is, Mózeset is, most pedig mi vagyunk, a mi nemzedékünk. Vajon merünk bízni ebben az Úrban, aki bennünket is hordoz? Látjuk ezt az Urat annak aki.

Ezért nagyon fontos a folytatásban, hogy milyen is ez az Úr, aki hordozza az ő népét mint az apa a gyermekét. Ezt nézzük még meg pár kifejezéssel. Igazából csak hármat fogok kiemelni itt a szövegkörnyezetben felolvasott igében hallottuk is: az Úr harcol, az Úr hordozza az övéit és az Úr közösséget vállal az övéivel. Három egyszerű igei gondolat.

De előtte még azt hadd jegyezzem meg, hogy amit itt Mózesék átélnek és tapasztalnak Isten személyének a titkából, azt az Úr Jézus, amikor a földön járt a szó legteljesebb értelmében meg is mutatta. Amikor kisgyermekeket hoztak hozzá, Jézus tényleg kezébe vette őket, ölébe vette őket, hordozta őket, tartotta a kezében. Az a történet, amikor a tanítványok nem akarták, hogy Jézushoz vigyék a gyermekeket. Ő meg éppen az ellenkezőjét akarta mutatni, amit a Mózes 5. könyve is jelez Istenről, hogy szeret. Jézusban tehát láttuk is beteljesedni azt a szó legteljesebb értelmében, hogy milyen az, amikor az Isten – csak most Istenember, mert Jézus – hordoz valakit a kezében.

Ki volt Jézus? Ki volt Isten Mózes idejében az apák és a fiak nemzedéke idejében? Az Úr, a ti Istenetek, aki előttetek megy, ő hadakozik tiértetek mind aszerint, amint cselekedett veletek Egyiptomban a ti szemetek előtt.” Az Úr harcol. Az a nehézség, hogy ha be kell menni az ígért földjére, ott harcolni kell a népnek is. Az apák ezért is nem akartak bemenni: mi félünk azoktól, akik ellen harcolni kell. Van is miért félni az ellenségtől, ha csak mi lennénk. De azt mondja: az Úr harcol értetek. Hányszor mondta már ezt el Isten nekik az egyiptomi szabadítás és a pusztai vándorlás időszakában? Olvassuk el a Mózes öt könyvét úgy egyszerre és meglátjuk, hogy rengetegszer. Az Úr harcol. Az Úr az ő szabadítását így végzi.

Nekem nagyon beszédes lett a Károli-fordításban ez, hogy „amint cselekedett veletek Egyiptomban”. Isten harcol az ellenséggel, legyőzi az ellenséget, ebben benne voltak a tíz csapás csapásai is, tehát Isten valamit az ellenséggel tesz, de azt mondja, hogy veletek teszi, mert értetek harcol. Ami történik az ellenséggel, az értem történik, tehát az Úr velem cselekszik, mert az övé vagyok. Menni kell harcolni, de ki harcol? Az Úr harcol. És ez a kép azt mondja, hogy mindig úgy gondolkodjunk, amikor harcolni kell, hogy az Úr harcol, én is harcolok, de én ott vagyok az Úr kezében, aki tart. Ez a kép ezt akarja a szívünkre helyezni, hogy a hit perspektívája ez.

Emlékszünk például, amikor Józsué idejében Ai városát kellett volna először elfoglalni Jerikó után. Ákán vétkezett, közösség és az egyén összetartozik az Úr előtt, a nép szenvedett emiatt. Voltak, akik meg is haltak sajnos. De aztán mégis csak elfoglalták Ait, mert helyreállt az Úrral való kapcsolatuk. Akkor már hittek engedelmesen. Vagy Józsué könyve 10. részében, amikor a nap és a hold megáll. Hatalmas csoda történik a természetben, mert hosszabb ideig tart a harca Józsuénak. Ott van ez a kifejezés, hogy azért történt ilyen, ami előtte meg utána se igazából, mert az Úr harcolt Izraelért.

Az Úr harcol értetek. Az Úr – emlékszünk –, az Úr neve ezt jelenti, hogy ő szabadító, aki ott van, szövetséges Istenként hűséggel ott van az övéivel. Az Úr kifejezés ezt hordozza. A vörös-tengeri átkelés után Mózes vezetésével a nép énekel egy gyönyörű dicsőítő éneket, istendicsőítő éneket és ezt mondja a 3. vers leírása, 2 Mózes 15,3: „Vitéz harcos az Úr, az ő neve Jahve.” Ez a Jahve az Úr. Vitéz harcos az Úr, az ő neve Úr. Ez a vers azt mondja, hogy az Úr névhez, és a név hordozza a jelentést, a személy mindenfajta jellemzőjét, tulajdonságát, de most az Úr névhez társítsd ezt: vitéz harcos. Aki kiért harcol? Érted. Bármilyen, ami történik az ellenséggel, azért teszi az Úr, mert veled van, melletted van.

Ennél szebb képpel valóban nem lehet leírni egy gyermek számára, hogy mennyire közel van ez az Úr, aki velem van és harcol, hogy tart a kezében és közben harcol. Amikor egy kisgyermek ezt tapasztalja, hogy édesapa valamit tesz valakivel, mert ellenség, én meg ott vagyok a kezében, ott bármit tehetek én is, igazából édesapa cselekszik. Az Úr Jézus szabadításának a valósága bemutatja örök életre szólóan, hogy milyen az, amikor Isten harcol értünk. Jézus elvégzett mindent. Ezt olyan egyszerű kimondani. Az lenne fontos, hogy a hitünk ezt ragadja meg mindig, hogy bármilyen, ami velünk történik a földi életben az örök élet eléréséig, az örök élet kiteljesedett formája eléréséig, addig is az Úr harcol, mert ő szabadító és én ott vagyok a kezében.

Ebben a világban azonban tapasztalni kell a pusztai vándorlás hordozását. A pusztában pedig hordozott az Úr. Fontos most is: az apák nemzedékét, amikor ez az ige elhangzott nekik, nem is olyan sokáig kellett hordozni. Emlékszünk, kijöttek Egyiptomból, vörös-tengeri átkelés, majd hamar ott voltak a Sínai hegynél, előtte volt víz, manna. A Sínai hegynél egy év tartózkodás, utána néhány hét alatt odaértek Kádes Barneába. Tehát nem is volt olyan hosszú a pusztaság, de arra a rövid időre is igaz volt, hogy hordozott az Úr. A fiaknak: már 40 esztendeje hordoz az Úr. Mert a pusztában erre szükség van. Az ő gondoskodása, az ő szükségeket kielégítő akarata, szeretete. Konkrétan itt hangzik el, hogy úgy

hordozott mint az apa hordozza a fiát. Jelenre, múltra, jövőre nézve egyaránt igaz ez, hogy az Úr megtartja az övéit. Nem arról volt szó, hogy nem voltak szükségük, hanem arról volt szó, hogy a szükségük kielégítésében is az Úr úgy tartott meg, mint ahogy megtartja az apa a fiát. János evangéliuma 10. részében, amikor a Jó Pásztor és az ő nyája gyönyörű példázatát mondja el Jézus, ott hangzik el a végefele, hogy mennyire biztos kézben vannak az Úr tanítványai, az Úréi. Senki ki nem ragadhatja őket az Atya kezéből, senki ki nem ragadhatja őket az én kezemből. Az isteni Szentháromság titka szempontjából mondom így, hogy Jézus kiemeli, hogy ennyire biztos az életetek, az örök életetek, mert az enyémekek vagytok, az Atyáéi vagytok. Az Atya kezében, a Fiú kezében. Mint az apa a fiát, hordoz. Mered-e ezt hinni Isten népe akkor, amikor lehet, hogy szükség van, lehet, hogy éppen nem tudsz hinni?

A harmadik jellemző az isteni közösségvállalás. „Aki előttetek járt az úton, hogy helyet szemeljen ki néktek, ahol táborozzatok, éjjel tűzben, hogy megmutassa néktek az utat, amelyen járjatok, és felhőben nappal.” Hát ha elmennénk kirándulni a gyermekekkel meg a fiatalokkal vagy a régebb óta fiatalokkal is, akkor éjjel nem szívesen mennénk kirándulni szerintem, mert akkor azért nem olyan izgalmas, főleg erdőben. Itt azt mondja, hogy éjjel a tűzoszlop képében, hogy mutassa nektek az utat, mert volt, amikor éjjel is kellett menetelni. Közösséget vállal, ott van velük, jelzi a theofánia, az isteni jelenés, a felhőoszlop, tűzoszlop, az Úr dicsőséges köde mint jelenlétét igazoló jelek. Azt mondja, ott van, közöttetek van.

De mit csinál? Előttetek megy, hogy mutassa az utat, hogy vezessen. A képhez visszakapcsolódóan: az apa fogja a kezében a fiát és közben az apa keresi, hogy merre kell menni, ami a fiamnak a legjobb. Isten mindent az ő népéért tett a szeretetéből. Ugye nem egyszerű kérdés, amikor nem tudjuk, hogy mit kell tenni a családban, gyülekezetben vagy a személyes életünkben. Imádkozunk is az Úrhoz, hogy mutass, Uram utat, de még mindig nem tudjuk, hogy mit akar az Úr és érezzük, hogy meg fogjuk tudni, de várni kell. Az Úr tartja az övéit a kezében és keresi a lehetőségeket, mert az Úr szereti az övéit. Isten tehát ilyen. Hogyan lehet ebben az Istenben bízni a fiak nemzedékének? Hogyan merik ők elhinni, noha az apáik hallották ezeket a kijelentéseket, de nem hittek? Hangzott az ige.

Az Ézsaiás könyve 41. részében a 10. és a 13. versben is – tehát nagyon közel egymáshoz – kétszer is szerepel az a gondolat, hogy Isten fogja az övéi kezét: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbával

támogatlak.” amikor fogja az Úr az övéi kezét. Ennél sokkal személyesebb és sokkal közelebbi az élmény, az istenélmény, hogy tart a kezében. Nem csak fogja a kezem, hanem tart. Ez a hívő ember hite, ha mer hinni ennek a kijelentésnek. Hisz az Úrnak és aszerint gondolkodik, cselekszik. Lehet, hogy nem érti az Urat még mindig, lehet, hogy még mindig nagyok azok az Anákok, de már az Úrral való közösség örömét, valóságát átéli, átérzi.

És akkor itt mondjuk ki azt, hogy tulajdonképpen, amikor a gyermekeinket ölünkbe vesszük, mikor is szokott lenni? Én három dologra gondoltam, lehet, hogy több is van, de mindenképpen szeretnénk a szeretetünket még inkább kifejezni. Mondjuk neki, hogy szeretlek, de amikor ölembe veszem, átölelem, ott a kezemben van, szeretlek téged, hozzám tartozol, ennyire szeretlek, és ezt éreztetni kell a gyermekkel. Jézus ölébe vette a gyermekeket – újra hadd mondjam. Második: látja, hogy elfáradt a gyermek, még túl pici, nem tud annyit sétálni és még messze van a cél, na, akkor fölveszlek. Általában mutatni is szoktuk kéztartással, hogy vegyél föl, de van, amikor mutatni se kell, mert a szülő látja és fölveszi, mert elfáradt. Hallottuk: elfáradnak még az ifjak is, meglankadnak, de akik az Úrban bíznak... És a harmadik, hogy védelmezi. A szülő hamarabb látja a bajt, mint a gyermek, mert magasabbról néz. És lehet, hogy előre fölveszi, a gyermek még nem is tudja, hogy miért vett föl a kezébe, mert ő tudja, hogy milyen veszély fenyeget. Vagy ha veszélyt érez a gyermek és kiált, menekül, szülő is rohan és fölemeli, mert meg kell védeni. Szeretet, segítség, védelem. Ilyen az Úr.

A bibliai történetek és az Úr Jézus megváltó műve egésze is azt hirdeti, hogy mindezeket hogyan végezte el Isten, tehát bízhatunk benne. Számunkra – néhány példát írtam még föl –, ez tényleg valóság lehet. Az idősebb nemzedék a fiatalabb nemzedéknek jó példát is mutat, hála az Úrnak. És ha ezt tanulják meg a gyermekeink, unokáink, dédunokáink, hogy baj van, de a dédpapa is vagy a dédmama is az Istenre bízza a hitét, az életét, az én életemet, mint dédunokáét, mert ő is nagy ember, de az Úr még nagyobb. És megtanulja a gyermek, hogy ha baj van vagy ha érzek valamit, ha nem bírok bízni, mit tegyek, azért mert az Úr az aki. Elhordozó, elviselő szeretet, amikor átölel – ez a bűneink miatt fontos, hogy elfedezi a bűnt, megbocsátja, megszabadít. Jézus megszabadított a bűntől, bajtól, haláltól, örök kárhozattól. Mindentől megszabadított, mindentől, ami a hitünket támadhatja, ami miatt úgy érezzük, hogy gyűlöl az Isten, mindettől Jézus megszabadított. De ha nem tudok hinni, akkor hitetlenkedem és akkor lehet, hogy következménye is van a bűnömnek, de az Úr akkor fölemel, kézbe vesz, mert helyre kell állítani a

gyermekét. Akit szeret az Úr, azt megfenyíti. Csak a gyermekét fenyíti az apa – mondja a Zsidókhoz írt levél 12. része.

Amikor idősebb valaki és mi már nem tudunk segíteni, ott fekszik a betegágyon, de tudom, hogy az Úr kezében tartja és ő viszi át magához, hiszen az övé, és addig is szeretettel gondoskodik róla. Talán a legnehezebb, amikor esetleg valaki azt éli meg, azt éli át, amit az az édesapa, akinek a gyermekét a tanítványok, a kilenc nem tudta meggyógyítani. És Jézus azt mondta neki, hogy meglehet, ha hiszel. És ugye az édesapa azt mondta: hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek. Mert persze, mondott Jézus valamit, de én most már inkább hitetlen vagyok mint hívő. De ha azt mondod, Uram, ha hiszel, meglehet, Uram, akkor én hiszek, csak segíts, hogy hihessek. Baj van a gyermekemmel, nem tudok bízni se Istenben, talán, úgy érzem, hogy minden összedőlt, de átérzem annak a valóságát, hogy nem csak a gyermekemet, hanem engem is tart az Úr, ott vagyok az Isten kezében. És ugye emlékszünk, hogy a másik képnél, amikor a pásztor képét hozza az írás, a pásztor mindig a beteg báránykát veszi a kezébe. Vagy ha elkóborolt, sebesülései lettek és vissza kell vinni, fölveszi az ölébe. Mersz-e bízni az Úrban?

A pusztai vándorlás azért volt, hogy mehessenek az ígéret földje felé, az apák nem mehettek be, de a fiak igen, mert az Úr bennük is hitet munkált az ő szava által. Ez a kép is ezt erősítette. Számunkra is a végső dicsőség és reménység az örök élet. És Mózesnek megadatott, hogy mégis csak ott lehetett az ígéret földjén földi módon is, hiszen ott van a megdicsőülés hegyén Jézussal meg Illéssel, de Mózes számára is azért a végső nagy ígéret, reménység az az örök haza ígérete és őt is megtartotta az Úr.

Bennünket is az örök hazára is meg akar tartani, mindvégig hordoz, csak a pusztai vándorlás körülményei közti állapotokat, bajokat, nehézségeket vagy akár még ha kell, hitetlenségeket is ő helyre akarja állítani. Látjuk-e az Urat ilyen Úrnak a személyes életünkre nézve, családunkra nézve, akkor is, ha még nem járnak hitben? Gyülekezetünk, népünk, kárpátaljai magyarjaink. Merjük-e az Úrra bízni mindezeket? Mert az Úr hordozza az ő gyermekét!

Imádkozzunk!

Urunk, a bűneset óta lett igaz ez, hogy ismét porrá leszel és bűnös-ként egyáltalán nem vagyunk méltók hozzád, de az ígében is hallottuk és az énekben is ezt vallottuk meg, mégis Atyánknak szólíthatunk téged az Úr Jézusért, a mi Megváltónkért és azért, mert Szentlelked itt van és ígéd által valósággal jelen vagy az életünkben. És köszönjük, hogy ezt a közel-

AZ ÚR HORDOZZA AZ Ó GYERMEKÉT

séget, ezt az isteni szeretetet akartad ma kiemelni nekünk, hogy amint az apa a gyermekét kezében hordozza. Köszönjük, hogy te ilyen vagy.

Arra kérünk, hogy merjük ezt hittel megragadni csakugyan. Bár-csak, Urunk, ez lenne a hétköznapi valóság minden nap. Bocsásd meg, amikor mi is kételkedünk, akár hitetlenkedünk, pontosan az ellenkező-jét gondoljuk annak, mint akinek kijelentetted magadat nekünk is. Tu-dod, Urunk, hogy nem akarunk megmaradni a hitetlenségben. Állíts helyre minket, ha kell fenyítsél, de köszönjük, Urunk, hogy ha fenyítesz is, kegyelmedből teszed.

Segíts, hogy másokra is merjünk ezzel a hittel tekinteni. Ha kell ér-tük is úgy harcolni, hogy tartasz bennünket és harcolunk másokért. Sze-retteinket, házastársunkat, családjainkat, nemzetünket, népünket, veze-tőinket is, a kárpátaljai magyarokat is, az ottani hívő testvéreinket is így akarjuk kegyelmedbe ajánlani most.

És segítsd meg, kérünk, azokat a keresztyéneket, akiket ma készül-nek kivégezni. Állj ott mellettük, erősítsd őket vagy ha akarod, szabadítsd meg, kérünk, hadd legyenek mindvégig hűségesek, hűségesek mindha-lálíg.

És kérünk arra, hogy áldd meg a kis családokat, a kisgyermeket, akik születtek vagy ezután készülnek születni. Köszönjük valóban, hogy annyi örömünk lehet őbennük itt a gyülekezetben is. Köszönjük, Urunk, hogy te számban is gyarapítani akarod a pasaréti gyülekezetet. Kérjük, hogy hitben is erősíts. Most a csendben elmondott imádságunkat is hall-gasd meg, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

167,1 dicséret

Crüger J., 1647.

Jöjj mond-junk há-la- szót Hű
Mert raj- tunk itt az Úr Nagy
szá-j- jal és hű szív- vel,
cso- da dol- got mí- vel. Már
a- nya öl- ben is Volt min- dig gond- ja ránk. A
sok jót, mely- lyel áld, Ki sem mond- hat- ja szánk.